[illegible] అలవాటు ప్రకారం నేను మాధవిని చూడబోయినాను. అదీ ఇదీ మాట్లాడుకుంటుండగా పోష్టు వచ్చింది. మాధవికి ఒక కవరు.

ఆమె కవరు నా చేతికిచ్చి, "చూడండి!" అన్నది.

పై దస్తూరి చూడగానే నాకు పట్టరాని సంతోషం కలిగింది. వెధవ! ఇన్ని కోతలుకోసి నాతో చెప్పకుండా మాధవికి ఉత్తరం రాస్తాడు! తనబతుకు నేను మాధవికి చెప్పననే! తను రాసే అబద్ధాలు మాధవిని నమ్మనిస్తాననే!

ఉత్తరం చించి చదవటం మొదలు పెడితే మొదట నాకేమీ అర్థం కాలేదు. తరవాత నా ఒళ్లు భగభగా మండిపోయింది.

"ఓరీ తుచ్ఛుడా! ఆడవాళ్ల ఉత్తరాలు చూడవచ్చురా? వాళ్లు చూడమంటేమటుకు!"

అంతే—ఆ ఉత్తరంలో ఇంకేమీ లేదు.

సున్నితంగా

(గల్పిక)

"ఏమోయ్, సూర్యనారాయణా?"

"ఏమిటోయ్, సత్యనారాయణా?"

"నాకు చిన్న ఉపకారం చేసి పెట్టాలోయ్!"

"ఏం ఉపకారమోయ్?"

"రెండు రూపాయలుంటే బదులియ్యి. మళ్ళా ఎల్లుండికిచ్చేస్తాను. తప్పక ఇస్తాను."

"ఇంతే కద భాగ్యం! ఇదుగో!"

* * *

“ఏమోయ్, సూర్యనారాయణా? అర్జంటుగా ఒకరూపాయి కావాలి పొచ్చిందోయ్. మాటిమాటికీ నిన్నడగటానికి కష్టంగానే ఉందిగాని—”

“ఈమాత్రం ఒకరి కొకరం సహాయపడలేమా? నాకు కావలిస్తే నీదగ్గిరుంటే ఇవ్వవా?”

థాంక్స్!”

* * *

“సూర్యనారాయణా, నీదగ్గిర అయిదురూపాయ లుంటే సర్దగలవా? పీకలమీది కొచ్చింది!”

“అరెరే! నా దగ్గిర చిల్లర డబ్బులుతప్ప లేవే! రేపు డబ్బొస్తుందనుకుంటున్నాను. ఈలోపల—”

“పోన్లే, అంత తొందర్లేదు. నాకైనా ఎల్లుండో ఆవ లెల్లుండో డబ్బు రాకపోదు.”

“పీకమీది కొచ్చిందన్నావుగా? ఎక్కడైనా చూడనన్నా చూతాం!”

“వొద్దులే! ఎందు కంత శ్రమ?”

* * *

“ఏమోయ్, సూర్యనారాయణా?”

“ఏమిటోయ్, సత్యనారాయణా?”

“నాకో చిన్న ఉపకారం చేసిపెట్టాలోయ్!—డబ్బు కాదులే భయపడకు!”

———